

δραχμὰς, ἡ ὀργή του ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ἀ-
νασπα βάθρα, θρανία, παράθυρα καὶ ζητεῖ πῦρ
ἵνα καύσῃ τοὺς συνωμότες.

«Τώρα ἄς ἐνεργήσῃ· Ἐλαβε φορὰν ὁ Ὁλε-
θρος», λέγει ὁ φοβερός δημαγωγός βλέπων τὸ
μαινόμενον πλῆθος.

(Ἐπεται συνέχεια).

MIX. N. ΔΑΜΠΡΑΛΗΣ

Εἰς τῶν ἐν Ἀζοφικῇ συνδρομητῶν τῆς «Ἑστίας» ὁ
κ. Α. Ο. Λυκιαρδόπουλος ἐπιστέλλει ἡμῖν τὰ κατωτέρω
περὶ τῆς ιδρύσεως τῆς ἐν Ταϊγανίῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλη-
σίας, ἅτινα ὡς ἐνέχοντα ἱστορικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν
ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἑλληνικὴν ἀποικίαν καταχωρίζομεν
ἐνταῦθα, χάριν μάλιστα τῶν ἐν Ῥωσσίᾳ συνδρομητῶν
τῆς «Ἑστίας». Ἡ βραχεῖα αὕτη ἔκθεσις μετεφράσθη
ἐκ Ῥωσσικοῦ συγγράμματος, περιέχοντος ἱστορικὰς καὶ
στατιστικὰς εἰδήσεις περὶ τῆς Ἐπισκοπῆς Αἰ-
κατερινოსλάβ, τῆς πρώην Σλαβονίου καὶ Χερσῶνος.

Σ. τ. Δ.

Η ΕΝ ΤΑΪΓΑΝΙΩ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τίνι τρόπῳ ἐσχηματίσθη ἐν Ταϊγανίῳ ἰδιαι-
τέρα ἀνεξάρτητος ἐνορία, καὶ πῶς καὶ πότε ὡ-
κοδομήθη ἡ πρώτη ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων
Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἑλληνικῇ Ἐκκλη-
σίᾳ, περὶ τούτων εὐρίσκομεν ἐν τοῖς ἀρχείοις
τοῦ ἐπισκοπείου τῆς Αἰκατερινოსλάβης ἀρκούν-
τως λεπτομερεῖς καὶ πιστὰς εἰδήσεις, τὰς ὁποίας
παραθέτομεν ἐνταῦθα.

Τὸ Ταϊγάνιον ἦτο πρὸ πολλοῦ ἤδη γνωστὸν
εἰς πολλοὺς Ἕλληνας βιομηχάνους ὡς πόλις
καταλλήλος πρὸς ἐμπορείαν. Ἦδη ἀπὸ τοῦ
1770 συχνότερον, καὶ πολυπληθέστεροι ἤρχισαν
νὰ ἐπισκέπτονται τὸ Ταϊγάνιον δι' ἐμπορικὰς
τῶν ὑποθέσεις Ἕλληνες, ἐμποροὶ τε καὶ βιομηχα-
νοί, ἐργοστασιάρχαι καὶ τεχνῖται· καὶ οἱ μὲν
τούτων ἐνεδήμουν ἀπλῶς ἐπὶ τινα χρόνον, ἄλ-
λοι δὲ ἐξελέξαντο αὐτὸ ὀριστικὴν διαμονὴν
τῶν.

Διαταγῇ τοῦ φρουράρχου Ταϊγανίου τὸ 1773
παρεχωρήθη, ἐκτὸς τοῦ φρουρίου, κατὰ τὰ πρό-
θυρα τῆς πόλεως, ἰδιαιτέρον τμήμα δι' ὅλους
τοὺς Ἕλληνας, τοὺς τε πρὸς ὧραν ἐνδημοῦντας,
καὶ τοὺς ὀριστικῶς ἐγκαταστάντας, ὅπου συνήκ-
σαν καὶ ἡ Κυβερνητικὴ ἀδεία κατὰ τὸ 1776
ἐκ 200 ψυχῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐλθοῦσα
Ἑλληνο-Ἀλβανικὴ φάλαγξ, καὶ οἱ λοιποὶ πο-
λυπληθεῖς Ἕλληνες, οἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ
ἔτους τούτου ἐλθόντες. Πρὸς ἱκανοποίησιν δὲ
τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν καὶ ἐκπλήρωσιν
τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων ὅλων τῶν ἐν
Ταϊγανίῳ καὶ τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπετράπη
τῷ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Ἑλληνι ἱερομονάχῳ
Γερασίμῳ Μπέλῳ νὰ ἱεουργῇ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ

Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ κατὰ σειρὰν μὲ τοὺς
ἐντοπίους ἱερεῖς.

Κατὰ τὸ 1778 ὅμως ἐπισκεφθεὶς τὸ Ταϊγά-
νιον ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σλαβονίου
καὶ Χερσῶνος Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις, καὶ ἰδὼν
αὐτὸς μαθὼν δὲ καὶ παρ' ἄλλων ὅτι ὁ Γεράσι-
μος οὐδόλως ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν κλήσιν καὶ
τὸν προορισμὸν του, διώρισε μὲν τοῖς Ἕλλησι
κατὰ τὴν κοινὴν πάντων τούτων ἐπιθυμίαν ἑ-
τερον Ἕλληνα ἱερομόναχον, τὸν Ἐπιφάνιον,
προέτρεψε δ' αὐτοὺς θερμῶς νὰ οἰκοδομήσουν
ἰδίαν Ἐκκλησίαν ἀποτελοῦντες ἀνεξάρτητον
ἐνορίαν.

Ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν
προτροπῶν τοῦ Εὐγενίου, οἱ ἐν Ταϊγανίῳ Ἕλ-
ληνες ἐξελέξαντο ἐπιτρόπους, ἄνδρας ἀξιοτί-
μους, οἱς ἐνετείλαντο νὰ ἐνεργήσωσι τὰ δέ-
οντα περὶ τῆς οἰκοδομῆς Ἑλληνικοῦ Ναοῦ ἐν
Ταϊγανίῳ. Οἱ δὲ παρὰ τῆς κοινότητος ἐκλε-
χθέντες πρὸ πάντων παρεκάλεσαν τὴν ἀρχὴν
νὰ παραχωρήσῃ τοῖς Ἕλλησιν ἐντὸς τῆς πό-
λεως ἄλλο, καταλληλότερον τμήμα, πρὸς κα-
τοικίαν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ ὀρίσῃ καὶ τὸν διὰ
τὸν ναὸν τόπον. Τυχόντες δὲ τοῦ ποθομένου,
καὶ ἐγκαταστάντες ἐν τῷ παραχωρηθέντι τμή-
ματι, οἱ Ἕλληνες, ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν
ἐπέστησαν ἐπὶ τῆς ἀνιδρύσεως τοῦ ναοῦ. Πρὸς
τὸν σκοπὸν δὲ τούτου τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1780,
οἱ ἐξῆς Ἕλληνες ἐμποροὶ, παραστάντες ἐνώπιον
τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου
τοῦ Θεοτόκη, ἦτοι Γεώργιος Τριαντάφυλλος,
Δημήτριος Πηνιατόρος, Γεώργιος Γουνᾶς, Ἀνα-
στάσιος Βούλγαρις, Δημήτριος Παλαμάρης, Ἐμ-
μανουὴλ Κοκκινάκης, Πλοίαρχος Γεώργιος Οἰ-
νόμος, Παναγιώτης Σμύρλας, Γεώργιος Κρα-
νιώτης, Ἰωάννης Ρωσσέτης καὶ Παναγιώτης
Ἀσλάνης, ἐπέδωκαν τῇ Α. Π. ἐξ ὀνόματος πά-
σης τῆς κοινότητος ἀναφορὰν ἐν ἣ ἔγραφον:
Ἐπειδὴ, ὡς μὴ εἰδήμονες τῆς Ῥωσσικῆς γλώσ-
σης, δὲν ἐννοοῦμεν τὰς ὑπὸ τῶν Ῥώσων ἱερῶν
τελουμένας ἱεράς ἀκολουθίας, ἐκρίναμεν ἀπα-
ραίτητον νὰ οἰκοδομήσωμεν ἰδίαν Ἐκκλησίαν,
ὅπως τελοῦνται ἐν αὐτῇ αἱ ἱερὰ τελεταὶ ἐν
τῇ μητρικῇ ἡμῶν γλώσσῃ, πρὸς πνευματικὴν
παρηγορίαν ὅλων ἡμῶν, τῶν ἐκ διαφόρων τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου μερῶν ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν, Μη-
τρικὴν καὶ Ἐλεῆμονα προστασίαν τῆς Αὐτο-
κρατείας πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν προσφυγόντων
ἐν Ταϊγανίῳ, ὅπου καὶ ἄλλο, καταλληλότερον
οὐ τινος πρότερον κατείχομεν μέρος, πρὸς ἐμ-
πορίαν ἐδόθη ἡμῖν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μετοικησαν-
τες, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀνεγείρωμεν καὶ τὴν Ἐκ-
κλησίαν. Ὅθεν ἐξελεξάμεθα πρὸς τὸν σκοπὸν
τούτου ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν ὁκτὼ ἄνδρας θεοσε-
βεῖς καὶ ἱκανοὺς, ἀναλαβόντας τὴν φροντίδα
ταύτην, ἐκ μὲν τῶν ἐγκατοίκων τοὺς ἐξῆς: Ἰω-

άννην Παλαμάρην, Μιχαήλ Κανικιώτην, Ἰωάννην Καναλλᾶν καὶ Ἰωαννίκιον Πωγωνάτον, ἐκ δὲ τῶν ἐνδημούντων τοὺς Μάρκον Γαβαλᾶν, Ἀναστάσιον Ἑλληνα, Χριστόδουλον Ζακύνθιον καὶ Χριστόδουλον Μπελῖνον, συνελέξαμεν δὲ ἐκ κοινῆς συνεισφορᾶς ρούβλια ἀργυρᾶ 1000, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρὸς οἰκοδομὴν ἀναγκαιῶν ὑλικὸν ἡτοιμασαμεν, ἐπίσης δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν μας ζυγίων καὶ ἐπὶ τῶν μέτρων τοῦ οἴνου καὶ ἐπὶ τῶν ἀγγείων, ἐν οἷς τὸ βούτυρον ἀνακλύεται, πρὸς συντήρησιν τῶν ἱερῶν διακόνων, ψαλτῶν καὶ λοιπῶν, φόρον ἐπεβάλλομεν, ἀλλὰ καὶ τὰ δι' ἱερὰ σκευὴ καὶ ἱερὰ ἄμφια, ἀγιοκῆριον, ἔλαιον, λίθον καὶ λοιπὰ καθ' ἡμέραν ἐξοδα ἀναγκαιούντα χρήματα ἀνά χειρας ἔχμεν, πρὸς δὲ καὶ ὁ τῆς οἰκοδομῆς τόπος ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ὑπεδείχθη ἥδη ἡμῖν, διὰ ταῦτα ταπεινῶς ἐξαιτούμεθα παρὰ τῆς Υ. Π. τὴν Ἀρχιποιμενικὴν αὐτῆς εὐλογίαν καὶ ἄδειαν πρὸς ἀνίδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς δὲ καὶ ἡγιασμένον ἀντιμίνσιον καὶ βιβλίον πρὸς ἐγγραφήν τῶν συνεισφερόμενων χρημάτων.

Ἐξετάσασα τὴν ἀναφορὰν ταύτην, καὶ πεισθεῖσα ἐκ τῶν ἐπισυνημμένων ἐγγράφων, ἡ τοῦ Σλαβονίου Πνευματικῆς Γραμματείας ὤρισεν ἵνα συμφώνως τῇ αἰτήσῃ τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων Ταίγανιου ἐπιτραπῇ αὐτοῖς εἰς τὸ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς παραχωρηθὲν αὐτοῖς μέρος ἡ ἀνεγερσις ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Βασιλέων καὶ Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Ἐκδοθέντος δὲ τὴν 18 Φεβρουαρίου 1781 ἔτους καὶ τοῦ σχετικοῦ Ἱεραρχικοῦ Γράμματος, ἐπιτρέποντος τὴν καταβολὴν τῶν θεμελίων, ἡγιασθῇ κατὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας ὁ τόπος, καὶ κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος, ὑπὸ τοῦ τότε ἐν Ταίγανιφ ἐφησυχάζοντος Ἑλλήνος Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ζαρνάτας Νεοφύτου.

Τὴν 27 Ἰανουαρίου 1782 τὸ Ἑλληνικὸν Ἐμπορικὸν σῶμα Ταίγανιου ἀνήγγειλε δι' ἀναφορᾶς τοῦ πρὸς τὴν Α. Π. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Νικηφόρον, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Νεοφύτου θεμελιωθείσα ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐντελῶς οἰκοδομηθεῖσα, καὶ ὡς δεῖ δι' ἱερῶν σκευῶν, ἀμφίων, εἰκόνων, βιβλίων, καὶ διὰ πάντων τῶν ἀναγκαιούντων ἐπαρκῶς ἐφοδιασθεῖσα, εἶνε ἐτοιμὴ πρὸς ἐγκαινισμόν· διὰ τοῦτο ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ δεσπότου ν' ἀποστείλῃ τὸ ἡγιασμένον ἀντιμίνσιον καὶ τὴν ἱεραρχικὴν αὐτοῦ εὐλογίαν καὶ ἄδειαν διὰ τὰ ἐγκαινία.

Ἐπιτρέψαντος δὲ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναφορᾶς ταύτης, νὰ ἐγκαινισθῇ ἡ νεωστὶ οἰκοδομηθεῖσα ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, καὶ ἀποστείλαντος τὴν 5 Φεβρουαρίου 1782 ἔτους τὸ τε ἅγιον ἀντιμίνσιον καὶ τὸ σχετικὸν ἐπισκοπικὸν Γράμμα, ἐτετέλεσθησαν τὴν 13 Μαρτίου 1782 τὰ ἐγκαινία τῆς Ἑλληνικῆς ἐνο-

ριακῆς Ἐκκλησίας, ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, καθ' ὅλους τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, ὑπὸ τοῦ ἄνω εἰρημένου Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ζαρνάτας Νεοφύτου.

Ὁ ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως ταχθεὶς τοῖς ἐν Ταίγανιφ Ἑλλήσι πνευματικὸς πατὴρ μετ' οὐ πολὺ ἀπῆλθε, τὸν δ' ἀντικαταστήσαντα αὐτὸν Ἑλληνα πρωθιερέα τὸν ἀξιολάβειον Κωνσταντῖνον Τουρλίνοσκην, ἀποβίβωσαντα τὴν 21 Ἰανουαρίου τοῦ 1781 ἔτους, διεδέχθη ἐν Ταίγανιφ ὁ τῆς ἐν Ἑλισαβετουπόλει Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου ἐφημέριος ἱερομόναχος Ἱερεμίας Γραμματικόπουλος· τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ 1782 κατὰ πρόσκλησιν τῶν ἐν Ταίγανιφ Ἑλλήνων ἐμπόρων ἦλθεν ἐκ τῆς νήσου Πάρου ὁ πρωθιερεὺς Νικήτας Ἀγούρος, ἀλλὰ καὶ τούτου μετὰ διαιτητῆ διαμονὴν ἀπελθόντος εἰς τὰ ἴδια, κατ' αἴτησιν τῶν Ἑλλήνων ἐχειροτονήθη αὐτοῖς ἐφημέριος ὁ πρῶην μὲν γραμματεὺς τοῦ Δικαστηρίου τῆς Μαριουπόλεως, ὕστερον δὲ διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, Κωνσταντῖνος Παύλου Σχολάριος.

Ἐκ τοῦ Ῥωσσικοῦ.

ΑΘ. Ο. ΛΥΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ

κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Παστέρ

Ἐν τῷ 1ῳ ἀριθμῷ τοῦ δημοσιευθέντος τελευταίου μηνιαίου περιοδικοῦ *Χρονικὰ τοῦ θεραπευτηρίου Παστέρ* περιλαμβάνεται πρὸς τὸν συντάκτην ἐπιστολὴ αὐτοῦ τοῦ Παστέρ, ἀσθενούντος νῦν καὶ εὐρισκομένου ἐκτὸς τῶν Παρισίων.

Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ Παστέρ ἀποδεικνύει τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μεθόδου αὐτοῦ κατὰ τῆς λύσσης, στηρίζει δὲ τὴν γνώμην ταύτην οὐ μόνον εἰς τὰς ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ θεραπευτηρίῳ γενομένας ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τελεσθεῖσας ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἰδρυθέντων θεραπευτηρίων πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ αὐτοῦ συστήματος τῆς θεραπείας τοιαῦτα δὲ θεραπευτήρια ἄχρι τοῦ νῦν ἰδρύθησαν τὰ ἐξῆς· Ἐν Βαρσοβίᾳ, ἐν ᾧ ἐνοσηλεύθησαν 84 δηχθέντες ὑπὸ λυσσῶντων ζῶων καὶ ἅπαντες ἐθεραπεύθησαν· Ἐν Πετροπόλει δαπάναις τοῦ πρίγκιπος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ὀλδεμβούργου ἰδρυθέν, ἐν ᾧ μέχρι τῆς 8 Νοεμβρίου ἐθεραπεύθησαν 118. Ἐκ τούτων εἰς μόνον γέρον ἐβδομηκοντούτης ἀπεβίωσεν, οὗτινος αἱ πληγαὶ ἦσαν φορικῶδεις. Ἐν Μόσχᾳ ἐν ᾧ ἐνοσηλεύθησαν 192 ἐξ ὧν δύο ἀπεβίωσαν, τῆς ἀσθενείας ἀναφανείσης πρὸ τοῦ τέλους τῆς θεραπείας· Ἐν Ὁδησσῷ ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς 23 Ἰουνίου